

MISIONÁŘ MALOMOCNÝCH

LIKVIDACE LEPRY – Společenství pomocníků misijních leprosárií

Inzertní příloha Katolického týdeníku 9/2025

25. února – 3. března 2025

Nesme břemena jedni druhých

„Mějme na paměti nejen své problémy a starosti, kterých máme vždy dost, nýbrž i starosti druhých, i těch, kdo žijí úplně jiné životy na druhém konci světa,“ říká litoměřický biskup Stanislav Příbyl.

Denně se setkáváme s bídou druhých lidí. Vidíme ji v médiích i na sociálních sítích. Už nás to často nechává chladnými. Na druhé straně máme tendenci si velmi vybírat, zda a komu pomůžeme.

Naše pomoc se někdy podobá spíše obchodu než nezištné pozornosti bližnímu. Někde vzadu číhá stále přítomná otázka: A co z toho budu mít? Snad dobrý pocit, že jsem někomu pomohl, a pohled na bídu se mě tedy už netýká? Nebo tzv. „čisté svědomí“ před druhými, protože pomáhat se přece jenom má, a já to tedy musím někde projevit? Nebo je

to jen reakce na emoce, které ve mně nouze druhých lidí vyvolává? Případně mám strach z účtování po smrti a vidím, že Ježíš soudí podle pomoci bližním, v nichž je přítomen on sám? Nebo si snad uvědomuji, že opravdu platí to, co říká Ježíš – že bližní je každý člověk, a možná ještě víc ten, kdo je v nouzi, a já chci pomoci z křesťanské lásky?

To všechno mohou být motivy našeho pomáhání a žádny z nich není skrz naskrz špatný, některé jsou špatné jen trochu, protože buď nevidí člověka v nouzi jako bližního, nebo sledují nakonec jen osobní prospěch a stávají se spíše jakýmsi handlováním.

A co se zeptat stejně, přesto jinak? Co z toho budu mít? I při setkání s nouzí totiž platí, že setkání s člověkem vždy obohacuje. Jen se musíme naladit na tu správnou vlnu a snažit se proniknout za nevábnou slupku bídy a nedůstojných řešení tohoto stavu.

Opravdu platí, že každé setkání obohacuje. Stejně tak každá pomoc. Nic z toho, co máme, si totiž s sebou

do hrobu nevezmeme. Ale dobré, pozorné a láskyplné vztahy, ty ano. Lásky pak není jen slovo, není jen emoce, je opravdu tím, zač ji označují Italové. I když se to překládá: mám tě rád, doslova to znamená: chci pro tebe dobro. A prokázané dobro se nám pak vrací zpět a obohacuje nás.

Byl jsem mnohokrát v zemích, které my Evropané označujeme za chudé. A opravdu – s chudobou se tam člověk setkává na každém kroku. Je ale zajímavé, že tito lidé jsou zpravidla radostní. A tak jsem zažil opravdu podivuhodné situace: nad tím, v čem ti lidé žili, jak žili a co vlastnili, bych zaplakal, přesto jsem viděl někoho, kdo je vlastně bohatý, protože ví, že Bůh se o něho stará, i když z evropské perspektivy tak nějak v miniaturních dávkách přízně. Proto jsem vždy přijel nejen smutný nad bídou a stavem v těchto zemích, ale také povzbuzen jistým optimismem pramenícím z víry v Boha. Ono tam vlastně v těchto situacích ani není místo pro bezvěrce, protože víra dává naději, ale je také možností, jak

poznat, že o člověka má přece jen někdo zájem. Jedním z nejdůležitějších statků v životě člověka je zdraví. Pomoc v této oblasti je nesmírně důležitá a současně velmi efektivní, protože za velmi malý obnos peněz může někomu naprosto změnit život.

Proto mějme na paměti nejen své problémy a starosti, kterých máme vždy dost, nýbrž i starosti druhých, i těch, kdo žijí úplně jiné životy na druhém konci světa. Apoštol Pavel říká: „Jeden druhého břemena neste, a tak naplníte Kristův zákon“ (Gal 6,2). Budeme-li pomáhat, nejen budeme křesťany podle jména, ale staneme se bohatšími o to, co jsme darovali a koho jsme obdarovali. A až bude jednou naše břemeno příliš těžké, i my se budeme moci spolehnout na pomoc druhých.

STANISLAV
PŘIBYL,
biskup litoměřický

Blaženější je dávat než dostávat

Milí přátelé, bratři a sestry, milí podporovatelé díla Likvidace lepry, všichni to dobře víme: na konci života budeme hodnoceni před Pánem Bohem podle toho, jak jsme milovali, jak jsme sloužili druhým, jak jsme se obětovali.

Oblast lásky zahrnuje i skutečnost, že můžeme být služebníky nemocných a chudých. Tak to konal Ježíš, tak jednala po staletí církev, tak jednáme i dnes. K našemu životu víry patří, že jsme těmi, kdo svou prací, finančním darem a pochopitelně též modlitbou pomáhají uzdravovat nemocné.

Likvidace lepry je velké dílo mnoha a mnoha malých dárců. Je třeba vám všem srdečně poděkovat. Konat dob-

ré skutky někdy není jednoduché. Každý z nás se musí učit, jak se správně dělit o své bohatství a část darovat druhým; někdy dáváme z nadbytku, jindy jako chudá vdova z evangelií z nedostatku. Známe krásnou větu ze Skutků apoštolských: „Blaženější je dávat než dostávat“ (Sk 20,35).

Hovoříme-li o Likvidaci lepry, která pomáhá nemocným s malomocenstvím, s vředy buruli i tuberkulózou,

nemůžeme nevzpomenout zakladatele Sibylu a Jiřího Holých, kteří se v roce 1992 vydali na neznámou cestu opravdu s málem. Šli jako ti, kdo přinášejí Pánu Ježíši své prázdné ruce a sami sebe. Dílo, které založili, slaví v letošním roce již 33 let. Za tu dobu pomohlo mnoha nemocným. Likvidace lepry je tak významným partnerem církevních organizací, které se věnují službě nemocným.

Všem z vás patří velké díky. Velice si vážím toho, že váš dar je mnohdy z toho, co jste ušetřili nebo si odepřeli, protože jste to chtěli věnovat chudým.

Mnoho drobných darů

Díky podpoře mnoha z vás a díky mnoha drobným darům můžeme pomáhat již tolik let. Nečerpáme žádné příspěvky a žádné dotace. Vše je dílem vaší lásky. Děkuji i vám, kteří se do tohoto společenství přátel Likvidace lepry zapojujete svou modlitbou. Za každou modlitbu jsme velice vděční.

Jsme křesťanskou organizací a nestydíme se za to. Za dílo Likvidace lepry i za vás, milí dárci a podporovatelé, je každý měsíc obětována mše svatá.

Ještě jednou Pán Bůh odplat každému z vás a kéž nás povzbuzuje Boží slovo: „Cokoli jste udělali pro jednoho z nejposlednějších bratří, pro mě jste udělali“ (Mt 25,40).

Bůh vám odplat.

Mons. JAN BALÍK,
prezident LL

Postní dar

Jako každý rok, i letos bude v postní době probíhat tzv. „Postní almužna“, k níž Svätý otec každoročně vydává poselství, tematické zamyšlení pro ty, kdo chtějí půst prožít více duchovně. I když se nám to tak nemusí jevit, Postní almužna není v první řadě činnost sbírková, nýbrž duchovní. K postní době od počátku společně patříly modlitba – sebezápor – almužna. Lidé tak mohou to, co si z lásky ke Kristu a k druhým lidem odřekli během postu, věno-

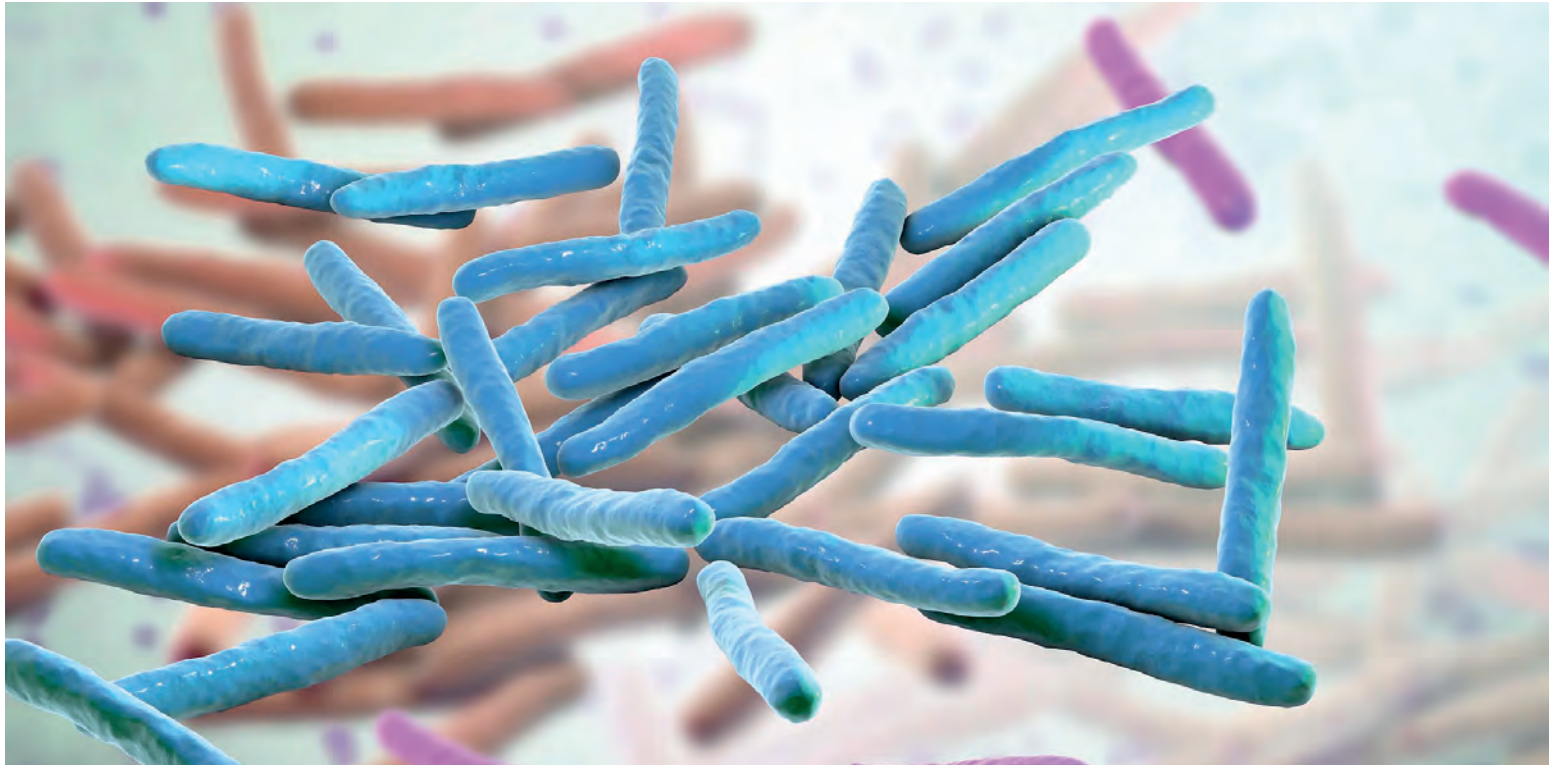
vat v podobě peněžitých částky na pomoc potřebným. Postní almužna je sbírka, která pomáhá lidem v nouzi. Každý může určit, na co bude jeho postní dar použit. V minulých letech nám několik farností a rodin poslalo výnos z postní kasičky na podporu nemocných leprou a tuberkulózou. Upřímně děkujeme za vaše dary a modlitby, jimiž podporujete toto dílo a pomáháte trpícím, kteří jsou odkázáni na pomoc lásky druhých! (haj)

Díky podpoře mnoha z vás a díky mnoha drobným darům můžeme pomáhat již tolik let po celém světě. Na snímku jsou již vyléčení malomocní v Indii. Pozůstatky nemoci jim ale bohužel zůstaly.

Každý den je na celém světě zjištěno přibližně 500 nových případů lepry.

Pomalá bakterie, co umí hodně ublížit

Takto vypadá mnohonásobně zvětšená bakterie lepry.

Repro KT

Lepra je s námi už tisíce let. Díky pokroku v medicíně víme, že ji lze úspěšně léčit, a to i bez následků. Jak tato nemoc vzniká, jak se projevuje a proč se jí stále nedaří vymýtit?

Lepra je infekční onemocnění, jež způsobuje bakterie *Mycobacterium leprae*. Tato drobná, tyčinkovitá bakterie má velmi specifický způsob života – nedokáže přežít ani se množit mimo buňky svého hostitele. Bakterie napadá hlavně buňky kůže a nervové soustavy, kde se usadí a využívá jejich zdroje ke svému přežití a množení. Kvůli této vlastnosti je bakterie velmi náročná na pěstování v laboratorních podmínkách, což po dlouhá léta komplikovalo její studium.

Bakterie roste pomalu

Bakterie lepry je jedinečná tím, že roste velmi pomalu. Doba, než se počet bakterií lepry zdvojnásobí, je okolo 14 dní, běžně to u bakterií bývá v řádu desítek minut až hodin. Proto se první příznaky nemoci mohou objevit až

několik let po nakažení. To ztěžovalo její léčbu i pochopení v dobách, kdy medicína neměla moderní diagnostické metody.

Lepra není tak nakažlivá, jak by se mohlo zdát. Přenáší se převážně kapénkovou cestou – tedy podobně jako chřipka, ale s mnohem nižší pravděpodobností nákazy. To znamená, že i když člověk žije vedle nemocného, nemusí se nutně nakazit.

Vědci se navíc domnívají, že určitou roli může hrát i genetika – někteří lidé jsou na bakterii citlivější než jiní. Zajímavé je, že kromě lidí může leprou trpět jen několik málo zvířat, například pásovci, kteří se využívají i při výzkumu této nemoci.

Jaké jsou příznaky nemoci?

První známky lepry mohou být nenápadné. Často se objevují světlé nebo červené skvrny na kůži, které jsou necitlivé na dotek, protože bakterie napadají a ničí nervová zakončení. Postupem času mohou být postiženy další části těla – například svalová slabost, ztráta citlivosti prstů na rukou a nohou nebo zhoršené vidění.

Bez léčby může nemoc přejít do těžší fáze, kdy dochází k deformacím končetin, ztrátě prstů nebo nosní přepážky. Právě tyto příznaky byly důvodem, proč byli lidé s leprou v mi-

nulosti často odsouváni na okraj společnosti.

Dobrou zprávou je, že lepra je dnes plně léčitelná. Už od 80. let 20. století se používá kombinace antibiotik, která bakterii dokáže zcela zlikvidovat. Léčba trvá většinou 6–12 měsíců a antibiotika jsou dostupná zdarma díky Světové zdravotnické organizaci (WHO). Pokud se nemoc zachytí včas, pacient se může zcela uzdravit bez trvalých následků.

Proč lepra nevmizela?

Přestože je lepra léčitelná, stále se vyskytuje, zejména v Indii, Brazílii a Indonésii. Hlavními problémy jsou chudoba, špatná hygiena a špatný přístup ke zdravotní péči – mnoho lidí nemoc nepoznává včas, a tak se dále šíří.

Dalším faktorem je stigma. V některých komunitách se nemocní bojí přiznat své potíže, aby nebyli vyloučeni ze společnosti, což oddaluje léčbu. Přesto díky antibiotikům a osvětě případů postupně ubývá a existuje reálná šance, že se lepru jednou zcela zbavíme.

MARIE THÜMMELOVÁ, studentka Mikrobiologie a genového inženýrství na VŠCHT

Dárcovství propojuje srdce i po smrti

Bohatství díla Likvidace lepry stojí na dobrých lidech, kteří je dle svých možností podporují modlitbou a svými dary. Stává se, že je na dílo Likvidace lepry pamatováno i v závěti zesnulého dárce. Pamatují na nás lidé, kteří nemají přímého dědice nebo zkrátka chtějí část svého majetku věnovat na dílo, které během života rádi podporovali. Závět není téma, o němž by se člověku přemýšlelo snadno, naopak, běžně se o tom nemluví. Přesto pozorujeme změnu v uvažování lidí. Sepsání závěti může být i jednou z cest, jak zabránit zdoluhavým sporům mezi dědici. Také není nutno odkázat veškerý majetek jednomu dědici. Naopak, v závěti mohou pamatovat na vícero subjektů, a tak být i po smrti trvalou pomocí pro ty, kdo si sami pomoci nemohou. Děkujeme, že Likvidaci lepry pomáháte.

(haj)

Lepra může postihnout lidi bez ohledu na věk, ale výskyt u dětí svědčí o pokračujícím šíření této nemoci.

Díky dárcům mohou žít lepší život. A děkují za to

Štěpán při návštěvě projektů LL v Kolumbii.

Likvidace lepry je personálně velmi malá organizace. O to důležitější jsou pro ni dobrovolníci. Jeden z nich ŠTĚPÁN THÜMMEL se zapojuje pravidelně a navštívil i projekty v Jižní Americe.

Jak jste se poprvé dozvěděl o Likvidaci lepry a co vás přivedlo k tomu, že jste se stal dobrovolníkem?

Myslím, že jsem poprvé narazil na Misionáře malomocných, tedy časopis, který vydávají, už kdysi v kostele, ale nijak zvlášť jsem se o to nezajímal. To až kolem roku 2011, kdy se projekt dostal pod pražské arcibiskupství a zapojil se do něj můj strýc P. Vojtěch Eliáš. Potřeboval pomoc, a tak jsem k němu začal chodit na brigády. Od té doby pomáhám příležitostně, někdy častěji, jindy méně.

Co jste měl na starosti? Byla to administrativní práce, nebo něco náročnějšího?

Ze začátku jsem pomáhal s administrativou, ale spíš okrajově. Hlavně jsem se podílel na přípravě akcí tady v Čes-

ku, především poutí Likvidace lepry a přednášek. To dělám dodnes.

Ředitel LL Lubomír Hajas mi říkal, že právě na poutích jste jeden z nevytrvalejších pomocníků. Jaký v nich vidíte smysl?

Na poutích se setkáváme s dárci a vidíme, kolik jich opravdu je. Jsou mezi nimi lidé různého věku i sociálních vrstev, ale spojuje je to, že chtějí pomáhat. I ti, kdo toho sami nemají moc, dokážou svými třeba skromnými dary společně udělat velké věci. Právě díky těmto dárcům organizace funguje.

Někdy lidé nahlíží na svět evropskou optikou a nechápou, proč při léčbě nemocí nebo třeba řešení radikální chudoby nefungují v jiných zemích stejná řešení jako u nás, v rozvinutých zemích. Realita tzv. třetího světa je ovšem úplně jiná. Stát a jeho služby jsou tam většinou na mnohem horší úrovni, někde chybí úplně. Když člověk opustí Evropu, pochopí, že některé naše problémy jsou ve srovnání s těmi jejich malicherné.

Vám se to povedlo v roce 2023, kdy jste navštívil Kolumbii a viděl projekty Likvidace lepry na vlastní oči. Jaké to bylo?

Byl to obrovský kulturní šok. Na nemoc jsem byl připravený, znal jsem ji z fotek, videí, příběhů nemocných. Ale na vše kolem už ne. Vedro, vlhkost, intenzivní pachy... Představoval jsem si, že existují enklávy nemocných, jenže realita byla jiná – chudoba byla všude.

Zažil jste někdy moment, kdy jste si řekl: „Tohle snad není možné, jak tu lidé mohou přežít?“

Jeden den jsme navštívili rodinu, kde měly lepru tři generace – prarodiče, jejich syn a jeho dvě děti, které jsme testovali a zjistili, že nemoc se u nich nejspíš také rozvine. Bylo těžké si uvědomit, že i když jim chceme pomoci, cesta bude dlouhá. Nestačí podat léky, a vše je vyřešeno. I když se vyléčí, jejich situace zůstane složitá. I kvůli stigmatu, které je s ní bohužel stále spojeno.

Viděl jste, že pomoc funguje?

Ano, na každém projektu. I v chudých osadách nás lidé s radostí objímali a děkovali, protože věděli, že díky dárcům mohou žít lepší život.

Všiml jste si, že lidé, kteří se vyléčili, chtějí pomáhat dalším?

Ano. Třeba organizace Felehansen podporuje v Kolumbii rehabilitaci bývalých pacientů a jejich znovuzачlenění do společnosti. Pro lidi, kteří nemoc neprožili, je těžké pochopit, co znamená mít lepru. Proto je důležité, že si tito lidé mohou navzájem pomáhat.

Narazil jste na stigmatizaci nemocných, kterou jste zmínil před chvílí?

Spíš na strach. Když někoho poslali na testy, bylo vidět obavy. Ale přímé vylučování nemocných jsem neviděl.

Přemýšlel jste o tom, proč je lepra stále na okraji zájmu, přestože ji lze vyléčit jednoduchými antibiotiky?

Ano, zvlášť po návratu. Přišlo mi absurdní, co všechno řešíme tady, zatímco jinde lidé trpí nemocí, kterou

bychom mohli vymýtit. Vidět tuhle realitu mi otvíralo oči.

Co jste si z té cesty odnesl sám pro sebe?

Neuvěřitelnou vděčnost těch lidí. Byla opravdová a hluboká, upřímná, ne nějaké formální „děkuji“.

Jste s někým z Kolumbie stále v kontaktu?

Přímo ne, ale díky Luboši Hajasovi mám o nich zprávy. Občas se ptám na řeholní sestru Gladis a doktory, jež jsme tam potkali. Zajímá mě, jak se mají a jak se jim daří.

Využil jste třeba i při poutích LL své zážitky?

Ano, po návratu z Kolumbie jsem se účastnil několika přednášek, kde jsem mluvil o tom, co všechno jsem viděl, co jsem zažil a jak vypadají projekty, které dárci podporují.

Pomáháte už zhruba 14 let.

Proměnila se za tu dobu péče o malomocné?

Když se podívám na Likvidaci lepry jako organizaci, je její práce za tu dobu určitě profesionálnější, kvalitnější, efektivnější. Vlastní projekty se mi ale zdají podobné. Lidé, jimž pomáháme, žijí totiž ve stejné bídě jako v roce 2011, nemoc je také pořád stejná.

A vy? Změnilo vás vaše dobrovolnické působení?

Jednoznačně. Už jen setkávání se s lidmi tady v Česku při akcích LL je velmi obohacující. Vyprávění mi své příběhy, vysvětlení, proč pomáhají. Jsou to krásná svědectví o víře. Každý takový rozhovor mě posouvá a jsem za něj rád. (tok)

Během jedné z přednášek o díle Likvidace lepry po boku Manfreda Göbela.

Podávání jednorázové dávky antibiotik (rifampicinu) osobám, které přicházejí do kontaktu s nemocnými, může snížit riziko onemocnění leprou o 57 %.

Lepra ho zastavila. Léčba dala novou naději

Kolumbijec Jairo si loni všiml skvrn na těle a brzy zjistil, že se u něj objevila lepra. Během léčby mu velmi pomohli bývalí pacienti. Přinášíme jeho příběh.

Jmenuji se Jairo Alberto Betancur Ríos a pracuji jako dopravní kontrolor na dopravním terminálu ve Villavicenciu. Rád bych se podělil o svou zkušenost z roku 2024 a prvních dní roku 2025, kdy jsem čelil Hansenově nemoci (lepře). Tento proces byl nesmírně náročný, jak fyzicky, tak emocionálně, a provázely ho bolest, nejistota a nedostatky zdravotního systému i společnosti.

V březnu 2024 jsem si začal všimnout lézí na svém těle, které připomínaly mince. Zpočátku byly malé, ale postupně se rozšířily a pokryly téměř 80 % mého těla. Doprovázely je bolest, pálení, svědění a neustálé bodavé pocity. Kromě fyzického utrpení se dostavily psychické problémy – úzkost, stres, zoufalství a deprese.

Nedbalost a zpoždění

Od první návštěvy lékaře byl můj léčebný proces provázen nedbalostí a zpožděním. Navzdory závažnosti mého stavu trvalo několik měsíců, než mi byly předepsány potřebné laboratorní testy a naplánovány konzultace s odborníky. Opakovaně se vyskytly chyby v povoleních od mé zdravotní pojišťovny (EPS), což mě nutilo znovu absolvovat administrativní procesy a zbytečně to prodlužovalo mé utrpení.

Teprve v říjnu 2024 mi byla potvrzena diagnóza lepry. I přesto se zahájení léčby opozdilo o dalších 15 dní kvůli neefektivitě systému. Toto čekání zhoršilo mou úzkost a prohloubilo pocit opuštění ze strany institucí, které by mi měly pomáhat.

Naštěstí jsem našel emocionální oporu v organizaci Felehansen a její prezidentce, které mě doprovázely od diagnózy až do současnosti. Díky nim jsem získal nejen odborné vedení, ale také klid a podporu, jež pro mě byla klíčová.

Potíže v práci i mezi lidmi

Po zahájení léčby se můj stav začal zlepšovat, ovšem cesta k uzdravení nebyla snadná. Problémy v oblasti zdravotní péče přetrvávaly, zejména

U Jaira (v modré mikině) se lepra objevila teprve loni.

na pokud šlo o vystavování pracovní neschopnosti nebo potvrzení pro mého zaměstnavatele. Kvůli těmto nejasnostem vznikly konflikty v místě mého zaměstnání, kde na mě byl vyvíjen tlak, abych jasně určil svůj pracovní status. To mě donutilo podávat ofici-

ální žádosti a právní stížnosti, protože jako pacient nemohu o takových věcech rozhodovat sám. Nedostatek koordinace mezi zdravotním systémem a zaměstnavateli se tak stal dalším zdrojem stresu a frustrace. Kromě zdravotních a pracovních problémů

jsem se setkal s nedostatkem porozumění a empatie ze strany společnosti. Existuje velká neznalost o Hansenově nemoci (tak se v Jižní Americe označuje lepra), což podporuje diskriminaci lidí, kteří jí trpí. Toto odmítání se projevuje nejen v pracovním prostředí, ale i v celé společnosti. To jasně ukazuje, jak naléhavě potřebujeme vzdělávat veřejnost a zvyšovat povědomí o této nemoci.

Na cestě k uzdravení

Čelit lepře není výzvou jen fyzickou, nýbrž také emocionální, sociální a administrativní. Má zkušenost odhalila nedostatky zdravotního systému, absenci lidskosti v lékařské péči a obecný nedostatek vzdělání o stigmatizovaných nemocech.

Navzdory obtížím mi tato zkušenost ukázala, jak důležitá je emocionální podpora a odolnost. Díky organizaci Felehansen a svému odhodlání jsem pokročil v léčbě a nadále doufám v úplné uzdravení.

Je nezbytné, aby zdravotníci byli řádně školeni v oblasti Hansenovy nemoci a aby k pacientům přistupovali s větší lidskostí. Stejně tak je nutné zavést osvětu, která pomůže snížit diskriminaci a podpoří důstojné zacházení s nemocnými. Zároveň je klíčové zlepšit koordinaci mezi zdravotním systémem a zaměstnavateli, aby pacienti nebyli vystaveni zbytečnému tlaku.

Doufám, že sdílení mého příběhu pomůže zvýšit povědomí o potřebě efektivního zdravotního systému a inkluzivnější společnosti. Navzdory překážkám pokračuji v boji za své uzdravení a věřím, že můj příběh může inspirovat a pomoci ostatním.

LUBOMÍR HAJAS

Podporu nemocným nabízí sdružení bývalých pacientů s názvem Felehansen.

Multirezistentní tuberkulóza (MDR-TB) zůstává vážným problémem – v roce 2023 bylo hlášeno přibližně 450 000 nových případů.

Při operacích pomůže nové C-rameno

Pojízdné C-rameno je nový přírůstek do „naší“ nemocnice sv. Josefa v Bhilai Pahari.

Při některých chirurgických a ortopedických operacích se využívá takzvané C-rameno. Jedná se o mobilní rentgenový přístroj s ramenem ve tvaru písmene C umožňující snímání pacienta z různých úhlů během operačních výkonů přímo na operačním stole, a to při zachování co nejnižšího záření.

„Díky tomuto novému přístroji můžeme provádět kvalitnější operace a minimalizovat při nich zásahy do pacientova těla,“ říká chirurg Abhijeet Alen Kujur. Až o polovinu nižší radiační zátěží jsou nyní vystaveni nejen pacienti, ale i ošetřující zdravotníci.

„Děkujeme Likvidaci lepry za neustálou podporu naší nemocnice. Díky tomuto novému přístroji můžeme zvýšit kvalitu námi poskytované péče, a tím zvýšit status nemocnice v regionu,“ popisuje ředitel nemocnice P. David Vincent.

(haj) Nové C-rameno už pomáhá při operacích v Indii. Vlevo na snímku je ředitel P. David Vincent.

Podpora pacientů s leprou v centru Jyoti Niwas

Centrum Jyoti Niwas (Horwrah, Indie), které založily Misionářky lásky Matky Terezy, už dlouhé roky poskytuje útočiště pacientům postiženým leprou. V současné době jich zde pobývá čtyřicet. Jsou to pacienti, kteří čelí vážným zdravotním problémům z důvodu nedostatečné lékařské péče, absenci psychologické podpory a omezenému přístupu k výživné stravě.

Návštěva v leprosáriu. Uprostřed je ředitel Seva Kendra P. Anthony Rodrick.

Likvidace lepry ve spolupráci s naším partnerem Seva Kendra Calcutta rozšířila již probíhající projekt PSAT, který je právě v tomto zařízení zaměřen na prevenci, podporu a holistické zdraví pacientů trpících malomocenstvím.

Jedny z hlavních cílů projektu jsou aktivity spojené s odstraňováním stigmatizace nemocných. Velké úsilí věnuje podpoře inkluze a celkové péči o pacienty, aby nejen měli přístup k léčbě, ale také se jim dostávalo důstojného lidského přijetí.

Komplexní podpora pro pacienty s leprou

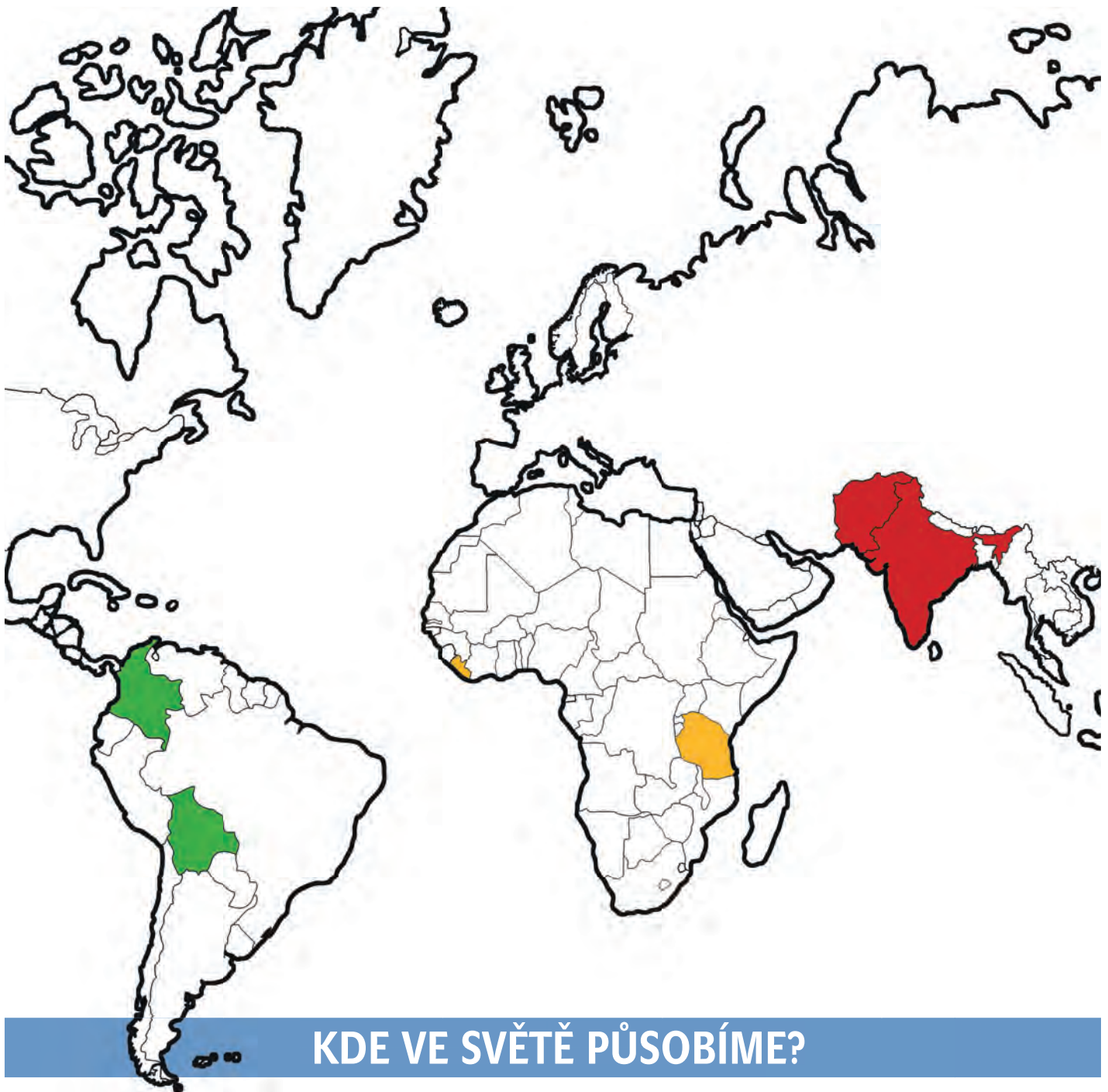
Lepra není jen zdravotní problém – společenská stigmatizace může být ještě větším břemenem než samotná nemoc. Seva Kendra Calcutta ve spolupráci s Misionáři lásky (Missionaries of Charity Brothers) realizuje různé osvětové a rehabilitační programy, jejichž cílem je pomoc pacientům a podpora jejich

opětovného začlenění do společnosti.

Aby byla péče o pacienty s leprou ještě účinnější, druhá fáze projektu obsahuje:

- Školení pro komunitní dozorové týmy (CLAST) zaměřené na lepru, tuberkulózu a prevenci užívání návykových látek.
- Zlepšenou diagnostiku, léčbu a rehabilitaci pacientů s leprou.
- Kampaň na sociálních sítích s cílem zvýšit povědomí o lepre, tuberkulóze a prevenci závislosti.
- Výzkum a studie zaměřené na dopad rehabilitačních programů, včetně kvalitativního a kvantitativního hodnocení pacientů s leprou a jejich rodin.

Díky nasazení týmu Seva Kendra Calcutta a projektu PSAT přichází pro pacienty s leprou podpora, naděje a lidská důstojnost. Společnými silami může společně odstranit stigmatizaci, zajistit účinnou léčbu a pomoci pacientům s leprou získat péči a respekt, které si zaslouží. (haj)

KDE VE SVĚTĚ PŮSOBÍME?

Bolívie a Kolumbie

V Jižní Americe je největší výzvou program Komunitní rehabilitace (CBR), jehož cílem je doprovázení již vyléčených osob, které se potýkají s různými formami tělesného postižení nebo s psychickými problémy. Zároveň stále dochází k diskriminaci, šikaně, odepírání základních občanských práv a svobod těchto lidí.

Podpora Likvidace lepry směřuje do Bolívie a Kolumbie. V těchto projektech se, vedle léčby nemocných, především zaměřujeme na pomoc lidem opět najít místo ve společnosti.

Libérie a Tanzanie

V Libérii se ve městě Ganta nachází jediná nemocnice, kam mohou přicházet pacienti s leprou a vředy buruli. V zemi dosud neexistuje národní program pro léčbu lepry a tuberkulózy a lidé trpící malomocenstvím jsou silně diskriminováni.

Likvidace lepry se rozhodla přijmout za své, vedle podpory nemocnice Ganta, zavedení národního programu léčby a osvětu obyvatel.

V Tanzanii pomáháme v 11 okresech zasažených malomocenstvím a tuberkulózou. Naší snahou je zajistit dostupnost léčby i v nejchudších oblastech.

Indie a Pákistán

V Indii podporujeme chod dvou indicko-českých nemocnic sv. Josefa v oblastech Midnapore a Jarkhand, obě místa se nacházejí v blízkosti města Kalkata na severu kontinentu.

To, co před lety začalo jako malé útočiště pro malomocné, se během let stalo místem naděje pro nemocné z blízkého i vzdáleného okolí. Pomoc dostávají lidé trpící leprou, tuberkulózou a dalšími nemocemi.

Cílem projektu v Pákistánu je pomoci Národnímu programu pro kontrolu malomocenství eliminovat nové případy nemoci u dětí. A díky včasné diagnostice snížit výskyt invalidity II. stupně mezi lidmi postiženými leprou.

Pomáháme zmírňovat bolest druhých

Likvidace lepry

- Jsme křesťanská nezisková organizace, naším nadřízeným kontrolním orgánem je Arcibiskupství pražské.
- Snažíme se získávat finanční dary, kterými podporujeme léčbu lepry, tuberkulózy a vředů buruli.
- Šíříme osvětu proti diskriminaci nemocných a sociálnímu vyloučení.
- Pomáháme lidem v Indii, Pákistánu, Libérii, Tanzanii, Kolumbii a Bolívii.
- V našich projektech vždy spolupracujeme s místní církví či charitativními organizacemi.
- Naší prací je přispět k životu ve světě bez lepry a diskriminace nemocných.

Kdo je to malomocný?

... člověk trpící nemocí, kterou způsobuje bakterie lepry.

Jaké jsou projevy této nemoci?

... bakterie lepry napadá nervová zakončení a může způsobovat slepotu, necitlivost, ztrátu motoriky a ovládní pohybového aparátu. Neléčení může způsobit otevřené rány (vředy) a nezvratné fyzické postižení.

Lidé trpící leprou jsou vystavováni diskriminaci, šikaně a represím.

Je možné tuto nemoc léčit?

... ano, od roku 1981 existuje účinná kombinace antibiotik známá pod zkratkou MDT, která účinně léčí malomocenství.

Rádi vás navštívíme!

Osvěta a přednášky o naší činnosti byly odjakživa nedílnou součástí díla Likvidace lepry. Rádi se s vámi setkáme:

- ve vašem společenství
- ve škole
- v kostele

Co nejvíce komplikuje léčbu lepry?

... lepra patří mezi zanedbané tropické nemoci. Je to nemoc chudých a sociálně vyloučených, i když nakazit se může kdokoli. Léčbu komplikuje špatná dostupnost kvalitní lékařské péče a stigma, které malomocenství stále provází. To jsou důvody, proč pacienti začínají s léčbou pozdě, často až ve chvíli, kdy mají otevřené rány a nezvratná tělesná postižení.

K vymýcení lepry je nutná osvěta mezi zdravými a otevřené přijetí nemocných většinou společností. Jak nakažení, tak zdraví musejí pochopit, že být malomocný není zločin.

Naším cílem není jen vyléčit nemocného, ale uzdravit člověka!

Likvidace lepry pomáhá léčit a zmírňovat bolest lidí žijících v Asii, Africe a Jižní Americe. Malomocenství představuje utrpení pro mnoho nemocných, navíc je spojené se stigmatem vyloučení ze společnosti. Pomoc člověku v nouzi, rozvojová spolupráce, chudoba a kvalita života v rozvojových zemích jsou stále aktuální.

Děkujeme vám!

Často se setkáváme s projevy díků a vděčnosti za to, co děláme. Za přinášení naděje těm „nejmenším“, těm na okraji společností. Vždy ale připomínáme, že ti praví hrdinové a zachránci jsou někde jinde – jste to vy! Naši dárci a dobrodinci. My jsme pouze doručovateli, pošťáky, kteří pomáhají doručovat vaše dobré skutky milosrdenství na místo určení.

Pomozte jim žít!

Kontakty:

Likvidace lepry,
Josefská 643/4a
Praha 1 – Malá Strana
118 00

IČ: 73635375
Telefonní číslo:
(+420) 222 514 201
nebo
(+420) 603 555 995
E-mail:
LL@lepra.cz

ZASTAVME LEPRU!

Pouhých

200

korun

může člověku

ZMĚNIT ŽIVOT.

Konto veřejné sbírky LL: 2900 648 127/2010

NEBOJME SE POMÁHAT!

QR Platba